

ALEX PHEBY
MALARKOI

Přeložil Michael Talián

Planeta9

MALARKOI

MĚSTA Z PŘEDIVA

KNIHA 2

Pro Naxy a Siz

Alex Pheby

MALARKOI

Malarkoi

Copyright © Alex Pheby, 2022

First published by Galley Beggar Press

Dover Street, Norwich, NR2 3LG

Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2025

Translation © Michael Talián, 2025

ISBN 978-80-88626-20-6 (tištěná knha)

ISBN 978-80-88626-21-3 (ePub)

ISBN 978-80-88626-22-0 (mobi)

ISBN 978-80-88626-23-7 (PDF)

STRUČNÝ PŘEHLED UDÁLOSTÍ Z MINULÉHO DÍLU

Nathan chytá trefy v živoucím bahně s pomocí *jiskry*, nepředvídatelné a nekontrolovatelné síly, kterou zdědil po otci.

Když Nathan *jiskru nepoškrábe, svrbí*.

Jednoho dne Nathan stvoří končetiňátko a prodá je koželuhovi.

Peníze odnese své chudé matce a umírajícímu otci.

Mince jsou falešné.

Matka nařídí Nathanovi, aby se šel ucházet o práci u Pána.

Poskok odveze Nathana a několik dalších chlapců po Skleněné cestě k Pánovi.

Jedním z těch chlapců je Gam Halliday.

Gam se Nathana pokouší zlanarit do své zločinné party.

Nathan to odmítá.

Gam Nathana škádlí a vyprovokuje ho k *poškrábání svrbění od jiskry*.

Poskok kvůli povyku, způsobenému Nathanem a Gamem, umlátí jiného chlapce.

Zbylí chlapci jsou dopraveni k Pánovi.

Gam je odmítnut u brány Pánova sídla a vrátí se domů.

Nathan v podzemí zachrání chlapce, který by se jinak zabil pádem z výšky.

Z onoho chlapce se vyklube dívka jménem Prissy. Nathan k ní okamžitě pocítí sympatie.

Hochy očistí tým pradlen.

Pánova pravá ruka Měchura všechny chlapce prohlédne, přičemž některé (včetně Prissy) vyřadí a ostatní odvede za Pánem.

Pán některé chlapce najme na blíže nespecifikovanou práci, ale Nathana odmítne.

Pán dokáže vycítit Nathanovu sílu.

Varuje ho, aby *nejiskřil*, a pošle ho zpátky do chudinské čtvrti.

Nathanův otec umírá doma na nemoc vyvolanou plicními červy.

Nathan chce *poškrábat svrbění od jiskry*, ale otec mu to zakáže.

Nathan slibuje, že sežene lék, ale nemá peníze.

Nathan si v chudinské čtvrti ve vzteku *poškrábe svrbění od jiskry*, aby zabil trefu.

Trefa se vyvine v kysu, která Nathana kousne do ruky. Od té doby ho *škrábání* pálí a pokousaná ruka je čím dál nehmotnější.

Nathan se vydá do Obchodní čtvrti v naději, že se mu podaří ukrást peníze na lék.

Ukradne bohaté stařeně váček na mince, ale chytí ho náhodní přihlížející.

Gam ho zachrání před trestem a odvede ho do kanalizace.

Oba chlapci dojdou do Gamovy skrýše neboli klubovny, opuštěného podzemního pánského klubu.

Tam se setkají s dalšími členy Gamovy party, Prissy a Pepky.

Nathan, který se zamiluje do Prissy, vstoupí do party.

Parta se vrací do Obchodní čtvrti, aby okradla o peníze galanteristu.

Nathan při pohledu na ohroženou Prissy zpanikaří a málem galanteristu zabije *jiskrou*.

Parta se s ukradenými penězi vydá za zločineckým šéfem, panem Kulichem, aby Nathan mohl koupit lék pro otce.

Pan Kulich dá Nathanovi lék, ale odmítne si vzít peníze, čímž Nathanovi vznikne dluh.

Nathan se vrací do chudinské čtvrti. Jeho matka právě obšťastňuje pánskou návštěvu, muže se světlým mateřským znaménkem.

Nathan podá otci lék, ale očividně to nestačí.

Nathan se rozhodne sehnat další lék.

Nathan to nemůže vydržet doma a vrací se do klubovny.

Bolestivost kousance od krysy se stupňuje, stejně jako *svrbění*.
Klubovna je v noci plná duchů, kteří Nathana podle všeho znají.
Gam vezme druhý den Nathana na lup slaniny ze skladiště.
Odtud pokračují do Atanášova chrámu, což je nevěstinec a pracoviště Prissyiny sestry.
Pokud Prissy nevyhradí sestře ušlý příjem, bude do nevěstince prodána.
Aby Nathan získal peníze na lék a na Prissyino výkupné, souhlasí s riskantním nelegálním džobem pro pana Kulicha.
Gam, Prissy a Nathan se vydají vyloupit palác, dovnitř vniknou stokami.
Nathan s použitím *jiskry* otevře trezor a získá dokument, pro jehož krádež je pan Kulich najal.
Gam cestou ven strčí Prissy do místnosti plné lidí a naznačí Nathanovi, že ji má zachránit s pomocí *jiskry*.
V místnosti jsou různí šlechtici, nejvyšší z nich je muž se světlým mateřským znaménkem.
Muž skryje své překvapení a hrůzu a dovolí dětem odejít, takže Nathan nemusí nikoho zabít *jiskrou*. Muž Nathanovi věnuje zlatou minci.
Prissy řeší Gamovo chování, ale Gam se odmítá vyjádřit.
Parta odnese dokument panu Kulichovi a dostane další džob – krádež medailonku z domu obchodníka.
Prissy použije svůj podíl, aby se vyplatila.
Dětem zbude po obhlédnutí místa příští krádeže čas, takže navštíví zoologickou zahradu a nakrmí Prissyiny oblíbené alifonjery.
Parta se rozhodne vloupat do domu obchodníka střechou.
Podplatí Poskoka, aby je vyvezl po Skleněné cestě. Na dohled střechy domu vyklouznou z povozu.
Gam se uvolí spustit Pepky, Nathana a Prissy na laně.
Nathan a Prissy se dostanou bezpečně dolů na střechu, ale Pepci spadnou a zabijí se. Zdá se, že je Gam zradil.
Nathan se pokusí Pepky vzkřísit s pomocí *jiskry*, ale nefunguje to.
Zbylým dětem nezbývá než dokončit vloupání, ale uvnitř je vyruší magičtí psi, Sirius a Anaximander.
Anaximander, který umí mluvit, vyhrožuje dětem smrtí, a Sirius ožere obličej Pepků, jejichž mrtvé tělo se rozdělilo na dvě.
Nathan a Prissy se vrátí na střechu a pokusí se slanit dolů.
Zůstávají viset příliš vysoko: lano není dostatečně dlouhé.
Anaximander, který prostřednictvím Siriových magických smyslů obdrží nové instrukce od Pána, děti zachrání.
Dětem se podaří získat medailonek pro Kulicha a odcházejí z domu v doprovodu psů.
Vydají se najít Gama, aby ho vyslechly ohledně smrti Pepků.
Nalézají Gama v kořalně, ale ten s nimi nechce mluvit.
Štamgasti kořalny se pokusí ukrást Anaximandera, ale poté co pes jednoho z nich vyvrhne, to raději vzdají.
Provozovatelka kořalny protestuje kvůli nepořádku, který Anaximander nadělal, a pes se uvolí, že jí za to poskytne službu.
Nathan, Prissy a Sirius odcházejí do chudinské čtvrti.
Nathan stále nemá lék pro otce, jehož stav se zhoršuje.
Matka prosí Nathana, aby použil *jiskru* a otcovy plicní červy zlikvidoval.
Nathan souhlasí, přičemž se těší ze své neposlušnosti.
Procedura začíná slibně, ale pak se Nathanův otec vzchopí a přeruší ji.
Matka nutí Nathana, aby nedbal na otce a vyléčil ho, ale Nathan nedokáže porušit otcův zákaz.
Slíbí, že sežene další lék, a utíká za panem Kulichem.
Kulich unesl Gama a drží ho jako rukojmího. Chce po Nathanovi medailonek ukradený z domu obchodníka.
Navíc chce, aby Nathan podepsal dokument, který ukradli v paláci.
Nathan mu nevyhoví, zajímá ho jen lék.
Kulich odvede Nathana do domu lékárníka a oba z něj s pomocí výhrůžek vymámí lék.
Nathan předá Kulichovi medailonek a podepíše dokument, který nedokáže přečíst. Splatí tak dluh Kulichovi a vysvobodí Gama.
Gam následně připustí, že nechal Pepky spadnout na příkaz Kulicha, jinak by totiž Kulichovi zabijáci rozsekali Prissy na kousky.
Sirius upozorní Nathana, že jeho otec je v nebezpečí, a skupinka se rozeběhne do chudinské čtvrti.

Tam narazí na Měchuru se skupinou žábráků.

Když se Nathan dostane k otci, nachází ho mrtvého. Bez otcovy svazující přítomnosti se Nathan plní *jiskrou*.

Kouřový signál svolá partu do klubovny, kde najdou duchy Pepků, kteří Nathana varují před léčkou.

Nathan se domnívá, že otce zabil Měchura na příkaz Pána, a bez ohledu na veškeré léčky slibuje pomstu.

Nathan začíná modře zářit energií *jiskry* a jeho paže se odhmotní.

Parta navštíví Poskoka a vyhrožuje mu smrtí, pokud je neodveze po Skleněné cestě k Pánovi.

Poskok váhavě souhlasí.

U vchodu do Pánova sídla se znovu setkávají s Měchurou a také s Pánem.

Pán popírá zodpovědnost za vraždu Nathanova otce a donutí pana Kulicha, Prissy a Gama k přiznání, že byli součástí spiknutí proti Nathanovi, které zosnovala Paní z Malarkoi, jeho nepřítel a vládkyně sousedního města.

Nathan nedokáže pochopit zradu svých druhů. Otočí se k nim zády a odejde s Pánem do jeho sídla.

Pán vyrobil talisman – Prst interdikce – z medailonku, který ukradli pro pana Kulicha, a uříznutého ukazováčku Nathanova otce.

Pověsí ho Nathanovi kolem krku a utiší tak jeho *jiskřeni*.

Pán poskytne Nathanovi mast na jeho paži a ponechá ho v Měchurově péči.

Měchura začne s Nathanovým vzděláváním.

Nathan se dozvídá o nepřátelském městě Malarkoi a jeho Paní.

Dostává naučné hračky, které ho učí, jak se chovat.

Kdykoli jsou něčím zjitřeny jeho emoce, medailonek na krku je utlumí.

Je sycen, napájen, oblékán a indoktrinován podle Pána z Mordie.

Nathan dostává kouzelnou knihu, která ho učí číst a psát.

Na pozadí nového života vidá prchavé obrazy dívky v modrých šatech.

Svrbění, nutící ho k použití *jiskry*, už necítí.

Magické artefakty Nathana zmanipulují, takže věří, že ho přátelé zradili.

Když se dozví, že ho Prissy zpracovala, aby se do ní zamiloval, vydá se do zoo a pobije vzácné alifonjery.

Příštího dne ho Pán navštíví s magickou dýkou a ukáže mu, jak ji používat.

Ve víře, že má chlapce pod kontrolou, Pán odebere Nathanovi medailonek obsahující Prst interdikce.

Nathan je vyslán do Malarkoi, aby zničil tamější Paní. Je vybavený kouzelnou knihou a dýkou.

Knihou dokáže katalyzovat nebo utlumit jeho *jiskru*, zatímco dýka směřuje jeho násilí.

V Malarkoi se Nathan setkává s Paní.

Ta ho očekává a zdá se být smířena s porážkou z jeho rukou. Přesto se s ním pustí do boje a ukradne části jeho těla, aby vyrobila vlastní magický nůž.

Paní také vyvolá bohy Malarkoi, aby ji bránili.

Když je Nathan téměř poražen, kniha katalyzuje jeho *jiskru* a spálí vše kromě Paní.

Paní vidí, že prohrála, nabídne Nathanovi svůj život a požádá ho, aby předal nůž její dceři Dashini.

Nathan zabije Paní a vyšlehně z něho nespoutaný zášleh energie *jiskry*, který sežehne Malarkoi na kilometry daleko.

Marnotratné použití *jiskry* zredukuje Nathanovu hmotnou přítomnost.

Nathan se vrací do Mordie, kde ho vítají jako hrdinu. Pán ho vyléčí, ale Nathan ví, že s ním bylo opět manipulováno.

Pán ho pošle na návštěvu Dashini, dívky v modrých šatech, uvězněné dcery Paní z Malarkoi.

Dashini je držena v izolační kouli z magického skla a své zajetí tráví neúspěšným vynalézáním rozličných magických metod úniku.

Vyrobila masky, které jí umožňují posednout některé Pánovy zaměstnance.

Jednu dá Nathanovi a večer společně posednou Domovníka a Kuchaře.

Nathan ji vezme do knihovny, kde jsou uloženy Pánovy magické knihy.

Dashini jednu z nich použije a vyvolá pra-démona Rekku.

Rekka je odhodlaný zničit osobu, která ho vyvolala. Zničí skleněnou izolaci, za níž je držena Dashini.

Osvobozená Dashini přenesení Rekku do středu Země a společně s Nathanem se pokusí opustit sídlo.

Pán instaloval kouzelné bariéry, které jim v tom brání.

Dashini je odvede dolů do komory, v níž je uloženo mrtvé tělo Boha – zdroj Pánovy moci.

Nathan si vezme Boží oko a použije své schopnosti k návratu do chudinské čtvrti.

Nathan, jehož už neomezují medailonek a Boží oko mu dodává sílu, vyvolá v Mordii revoluci.

Vytvoří armádu tref z živoucího bahna, založí požáry, nažene chudinu do Obchodní čtvrti a pak zničí Skleněnou cestu.

S každým tímto skutkem je nehmotnější.

Opět se shledá s Gamem, Prissy a Sirem a najde svou matku.

Nathanova matka se spojí s Anaximanderem a všechny odvede za mužem se světlým mateřským znaménkem.

Tento muž má přístup k obchodnické lodi, a tak skupina opouští hořící Mordii.

Na širém moři se k nim nalodí Měchura se skupinou zábráků, odhodlaný přivést Nathana zpátky k Pánovi.

Nathan, vyčerpaný používáním *jiskry* a Božího oka, je nyní bezbranný.

Objeví se pan Kulich, který se načerno ukryl na lodi a drží Prissy jako rukojmí.

Nathan souhlasí s pokojným návratem k Pánovi, pokud Měchura zachrání Prissy.

Měchura se s použitím magické zbraně pokusí zabít Kulicha, ten však disponuje magickou ochranou.

Účinek zbraně se obrátí proti Měchurovi a promění jej zpátky v chlapce.

Zatímco si Kulich vychutnává své vítězství, Gam se pomstí a bodne ho do zad.

Takhle to Prissy celou dobu plánovala – rozptýlila Kulicha, a umožnila tak Gamovi, aby se k němu připlížil.

Kulich umírá.

Nathan se vydá utěšit Měchuru, ale objeví se Pán a odnese Nathana pryč.

Pán využije výhodu Nathanovy nehmotnosti a drtí ho.

Jakmile je Nathan dostatečně kompaktní, Pán vyprázdní medailonek, ve kterém byl původně Prst interdikce Nathanova otce. Ten nahradí Nathanovými ostatky, čímž vytvoří artefakt, který nazývá práchník.

Takhle to Pán celou dobu plánoval – chtěl, aby se Nathan magicky přetěžoval.

Přetížený Nathan by mohl být použit pro výrobu *jiskerné* zbraně, kterou Pán zamýšlí použít proti osmé Ateistické křížové výpravě – militantnímu křídlu tajemného „Shromáždění“ –, která se blíží k Mordii s úmyslem ji zničit.

OSOBY

- ADAM PÁNEK** Chlapec, který byl rozebrán, byla z něho vytvořena slova a z částí jeho těla byla svázána magická kniha. Pán z Mordie chtěl, aby se stal součástí jeho válečného příběhu, ale Nathan Treeves sundal knihu z police a vrátil ji Adamovu bratrovi Měchurovi. Teď, když Adam svobodně pobývá ve světě, jaké asi příběhy bude vyprávět?
- ANATOL** Pouhý fakt, že se někdo dobře obléká a udržuje ve formě, nečiní takového člověka hodným respektu. Stejně jako osoby, které hezky zpívají, nemusejí být nutně plné soucitu. Lidé někdy zastíní svůj vzhled zlými činy a vzhledem k jejich reputaci mají ostatní strach z jejich hlasu. Anatol, jeden ze zabijáků pana Kulicha, nosí dobře ušité a přiléhavé obleky a disponuje cvičeným a melodickým vibratem, ale je-li vám život milý, měli byste utéct, jakmile ho uvidíte či uslyšíte. V současnosti se domnívá, že je povinován ztrestat vrahy svého bývalého zaměstnavatele, a pokud se mu to někdy podaří, bude svobodně zabíjet dál. Jako záminka mu stačí i nejnepatrnější urážka.
- CLARISSA DELACROIXOVÁ** Matka Nathana Treevese, v minulém svazku povětšinou nespravedlivě přehlížená, sehraje nyní důležitou, byť možná neméně tajemnou roli. Podle předchozího svazku byla vyrobena ze zbytků látek a oživena živoucím bahnem. Jelikož byla tato pasáž sepsána z pohledu vypravěčů Pepků, je tento popis správný jen metaforicky. Ve skutečnosti jde o mocnou manipulátorku s předivem, přeživší tontiny. Pobývala v chudinské čtvrti a shromažďovala jiskročáry, které jí umožní provozovat kouzla potřebná ke splnění veškerých jejích životních tužeb. Pokud požadujete objasnění, na konci této knihy najdete úryvky z jejího zápisníku.
- DASHINI** Dcera Paní z Malarkoi a předpokládaná dědička matčina města. Konečně se vysvobodila z Pánovy izolace, což ji nesmírně těší, ale každý, kdo byl po léta držen o samotě, ví, že to zanechává jizvy: nedůvěru v okolní svět, přetrvávající smutek a obtížné udržování vztahů s ostatními. Má ovšem k dispozici magii a existuje možnost, že budoucí události jí minulost vynahradí. Určitě?
- DRÚZI** Bezpohlavní zabiják. Popsat je v češtině není snadné, protože tento jazyk vyhrazuje neutrální zájmena předmětům, ale má je to snad zajímat? Mají právo být oslovováni tak, jak je to správné, a pokud nám dělá potíže o nich psát nebo číst, pak je to náš problém, ne jejich. Nikdy se o nich nezmiňujete jako o „něm“ či o „ní“ – jsou zběhlí ve způsobech zabíjení, a pokud zaslechnou váš přeřek, budete probodnuti, rozdraceni, uškrceni nebo jinak zabiti dřív, než stačíte svou chybu zopakovat.
- GAM HALLIDAY** Pan Kulich mu vypíchl oko a trefy mu vyrazily zuby, ale tyto vady napravil Nathan Treeves, když Gama naplnil jiskrou. Jeho hmotná podoba se navrátila k té, již pro něho zamýšlel Bůh: oko a zuby má netknuté. Pak, vzhledem k Nathanovu sklonu přehánět, se tyto orgány vyvinuly směrem vlastním andělům. Jedním okem teď vidí nezvykle jasně, a kdyby bylo třeba, dokázal by rozžvýkat kamení. Kdyby tak Nathan naplnil jiskrou i Gamovo vědomí... Gam se užívá vinou kvůli všem příšernostem, které napáchal, a ze svých opravených a vylepšených orgánů nemá pražádnou radost.
- GILES** Aristokratický majitel lodi, na níž Nathan a jeho družina odjeli z Mordie. Spolu se svou manželkou Iolanthe – v seznamu hned pod ním – byli donuceni k převozu nesnesitelných skrčků, psů a špinavých psanců na svém drahocenném plavidle. Donutil je k tomu muž se světlým mateřským znaménkem. Ale kde je teď?
- IOLANTHE** Odpověď (viz výše) zní: „Někde jinde.“ Iolanthe, zvyklá spíše na to, že k něčemu nutí ona ostatní, se pravděpodobně dlouho neudrží a začne šikanovat Gilese. „Odvedte mi ta příšerná individua z očí,“ běží jí hlavou. Připravuje se na to, že tuto myšlenku vyjádří verbálně na samém začátku tohoto příběhu. My u toho ale nebudeme.
- MATKA MORDIE** Konkrétní ztělesnění místa a boží avatar nejsou totéž, ale Matka Mordie je obojím. Jako patronské božstvo zabijáků zároveň pracuje v jejich zájmu a ve fundamentálním smyslu také vlastní jejich životy. Co bohyně činí se svými akolyty, je čistě její věc. Má privilegium umístit je tam, kam chce, nebo jinde, kde mohou přijít o život. Nikdo nemá právo to zpochybňovat: ani oni, ani vy. Říká se, že bohové zůstanou bohy, a také se říká, že cesty bohů při konání zázraků jsou nevyzpytatelné. Matka Mordie je důkazem správnosti obou těchto výroků.
- MĚCHURA** Z chlapců se často stávají muži. Čas je obvykle vede tímto směrem, ale Měchura nijak obvyklý není. Vyrobili ho v Pánových kádích a dospěl magicky. Tento proces byl prostřednictvím magie zvrácen a z metamorfovaného motýla se opět stala housenka. Je otázkou, jaký dopad to může mít na náladu a charakter člověka, lze však intuitivně předpokládat, že nikoli zcela pozitivní.

ŘECKEJ MICK *O Řeckým Mickovi se ví jen to, že patří k zabijákům pana Kulicha. Byl smluvně najatý předem, aby zabil jeho vrahy. Stejně jako s námi všemi jím od narození do smrti manipulují vyšší síly. Možná si myslíte, že pro vás to neplatí, ale mýlíte se. Pokud budete žít dostatečně dlouho, abyste zmoudřeli, možná si tento omyl jednoho dne uvědomíte. Řeckej Mick nikoli – prostě se objeví tam, kde si to jeho bohyně přeje, a splní roli, kterou si od něho žádá. Obětuje svou životní jiskru pro cíle, s nimiž se nikdy neseznámí a z nichž nebude nijak profitovat. Jestli to považujete za neobvyklé, pak jste naivní.*

NATHAN TREEVES *Je mrtvý. U osob, jež se dají takto popsat, je nezvyklé, aby nadále sužovaly svět, leda jako duchové či vzpomínky. Avšak Nathan, dědic tkalcovy vůle, chlapec propojený s hmotnou sférou prostřednictvím svých ostatků v Pánově zbrani, práchníku, pěšec v intrikách mágů okultní tontiny, nemůže očekávat věčný odpočinek. Bolestně existuje v nehmotné sféře, kde by neměl být, a pokud někdo zná správnou metodu, může ho odtud vyvolat do sféry mezilehlé. S použitím dostatečného množství jiskry by mohl být dokonce vrácen do hmotného světa. Má tam domov – Černovody, město smrti, což se v jeho případě zdá být příhodný název. Co by tam dělal? Kdo by z toho profitoval? Jak by to dopadlo? Tato kniha na dotyčné otázky neodpovídá, nicméně ta následující by mohla.*

NIAMH *Říká se, že láska je krásná věc, a může se z ní těšit dokonce i přirozeně nedůtklivá námořnice jako Niamh, pokud nalezne vhodný protějšek. Je první důstojnicí na lodi Muirchú, pracuje tedy pro kapitánku Penthenyovou a mohla by se stát i její manželkou, ovšem za předpokladu, že obě přežijí.*

KAPITÁNKA PENTHENYOVÁ *Když Penthenyová odplula se svou lodí od Nathana poté, co splnila službu a převezla ho přes moře, neměla v úmyslu vrátit se do vod obklopujících Mordii. Její ryba však má vlastní záměry a je příliš velká a umíněná na to, aby se jí dalo vzdorovat. Kapitánka se tudíž vrátila do míst, jichž se zřekla, přičemž si polohlasem cosi drmolila a posilovala se alkoholem z lahví, umístěných příhodně po ruce.*

PEPCI *Pepci, zabití v hmotném světě, byli natolik magičtí, že v předivově nestabilním městě Mordii nakrátko přetrvali jako duchové balancující mezi hmotnou a nehmotnou sférou. Nikoli navždy, ale dostatečně dlouho na to, aby svou smrt prezentovali jako službu dřívější Paní z Malarkoi. Ta pro své lidi vytváří nebe, a tak vytvořila jedno i pro Pepky, ačkoli se s nimi nikdy nesečkala, a chvíli jí potrvá, než jejich nebe správně vystihne.*

PORTIA HALLOVÁ *Původní jméno bývalé Paní z Malarkoi. Její avatar v tomto světě zemřel, ale s tím si bohyně nemusí dělat hlavu. Její primární iterace je v bezpečí mezilehlých sfér, jejichž středem je Zlatá pyramida v Malarkoi, v současnosti nepřístupná každému, kdo nezná zadní vchod.*

PRISSY *Dívka, s níž větry osudu pohazují sem a tam, začne mít celé záležitosti upřímně dost. Nebývá tomu ale často tak, že pokud mají lidé podobné pocity, zahrává si s nimi osud i nadále? Jelikož jsou dohnáni za meze, které jsou schopni snášet, zatvrdí se proti ranám přinášeným životem a díky tomu dokážou vydržet silnější a silnější údery. Nakonec se stanou imunními vůči bolesti a v tu chvíli jsou dokonale přizpůsobeni pro své historické role. Nemusí se jim to líbit, ale získají jedinečnou kvalifikaci ke konání věcí, do kterých by se ostatním nechtělo, nebyli by jich schopni a nedokázali by je vydržet.*

HLUŠEC SAM *U lidí s postižením se díky jejich problémům může vyvinout nadstandardní chápání těžkého údělu lidstva. To může vést k empatii vůči ostatním, jíž se nechají vést ve svém konání a která je může učinit laskavými a ohleduplnými. To neplatí pro Hlušce Sama, jednoho ze zabijáků pana Kulicha, najatého na ztrestání jeho vrahů. Pokud má nějakou empatii, při práci ji nedává najevo. Když dostane zapláceno, beze slova uškrtí miminko v postýlce. Křik dítěte utlumí jeho hluchota a pohled na ten šokovaný výraz, doširoka otevřená ústa, rudnoucí obličej a posléze pomalé vyhasínání života v očích bude mít na Hlušce Sama pramalý vliv, pokud vůbec nějaký. Je milencem nájemné vražedkyně Šárli.*

SEBASTIAN COPE *Pravé jméno Pána z Mordie. Nezaslouží si žádný soucit, protože spáchal mnoho zločinů. Ale to neznamená, že to není člověk jako každý jiný, že nemá slabé stránky lidského plemene a nízkou sebedůvěru. Je zvykem vykreslovat historické protivníky jako jednorozměrná monstra, ale Sebastianova obludnost má mnoho rozměrů a je spravedlivé mu je zde přiznat.*

SIMON *Zabiják, který se považoval za příliš krásného, pročež změnil svůj vzhled, aby vypadal jako krysa.*

SIRIUS *Ti, kteří požijí maso tkalce, sami nabudou božství, ale když svou krmí později zvrátí, o božství přijdou. Anaximanderův druh a pes Nathana Treevese to zjistí při hledání svého smluvního závazku. Jak bychom měli vědět, Nathanovy ostatky se nacházejí v medailonku, z něhož vznikl magický artefakt zvaný práchník. Jelikož je v držení Pána, jsou ti dva v rozporu – přesně podle plánu Paní z Malarkoi.*

ŠARLI *Koho máme na mysli? Šarli, kterou zaměstnával pan Kulich, aby pro něho zabíjela lidi? Agentku Ženského předvoje osmé Ateistické křížové výpravy, která ji nahradila, aby špehovala v Mordii? Bývalou nájemnou vražedkyni, odvedenou do Shromáždění k převýchově? Znovu vytvořený originál, který Matka Mordie omylem přemístila na Ostrov bílých vrchů, protože nevěděla, že se jedná o náhražku, a nařídila mu zavraždit Měchuru a Clarissu Delacroixovou? V závislosti na tom, čemu věříte, se jedná o tutéž osobu, nebo osoby zcela odlišné. Všechny byly do určité míry milenkou zabijáka Hlušce Sama. Některé z nich události z této knihy prožijí, jiné nikoli. Určit, které jsou které, bude na vás.*

THALÉS *Thalés z prastarých dob byl filozof, který stejně jako mnoho dalších časově předcházel jinému filozofovi, Anaximanderovi. Odhalení identity Thalése hned zde na začátku knihy před jejím začátkem by vyradilo jeho eventuální výskyt v příběhu, ale díky výše zmíněnému faktu mohou zvědavé osoby poučeně hádat, kým nebo čím by mohl být.*

VELKÁ BÍLÁ FENA *Ne každý ví, co je to avatar, ale jde o boží aspekt, který existuje současně jako součást božství a nezávisle na něm. Pokud může být jeden Bůh otec, syn a duch svatý, nemůže snad jiný být matka, Paní a fena? Odpověď zní, že může. Velká bílá fena je bůh v psí podobě. Na konci této knihy porodí Siriovi božská mláďata.*

Na stránkách této knihy naleznete mnoho nezvyklých věcí, které nebyly představeny v prvním svazku. Patří mezi ně následující, avšak nejen ony:

alarm, který člověka upozorní, že to přehnal se stimulantem
avatarové skrytého boha
bazilišek s osmi nohama používaný pro dopravu
boží tvář nošená mrtvým chlapcem
čas pohybující se různými způsoby
člověk proměněný v kámen
člověk skrývající se při přepadení pod vikem
člověk vybavený výbušným sakem
deprimované dítě mužského pohlaví
dívka, která zemře udušením
duch stojící v pětáctyřicetistupňovém úhlu
dutý kopec
dveře, které k otevření vyžadují krvavou oběť
enormní izolace tak velká, že se do ní vejde pyramida
geometrie, z níž se dělá zle, a architektonické zvrácenosti
hodiny ukazující čas ve své sféře, ale i v jiných sférách
hroutící se zeď
hybrid prstu, ústřice a chobotnice
kamenný dub
kandidát na nahrazení člověka, kterého jeho zaměstnavatel mylně považuje za mrtvého
konverzace na téma „Co je to oheň?“
kytlice – relikvie svatého poustevníka Zosima
lidé dýchající díky použití magie pod vodou
lodní cela
magická kniha na špatné polici
magická kouzla, která se zvrtnou
magická mapa
magické seznamy
město magicky protažené do nebe
město v troskách
mrtvá dívka ožívá bez zřejmého důvodu
mystické místo setkání, kde mohou komunikovat magičtí tvorové
nápisy v latině, které nikdo nedokáže přecíst
neošetřený hnisavý zánět prstu
nepřirozeně rychle narozená štěňata
nespočet mezilehlých sfér
nová Skleněná cesta
občanská válka mezi hady s lidskými hlavami
obrácená černá pyramida
ohniváci v mnohem lepším stavu, než jsme zvyklí
osoba skrývající se při přepadení pod travním kobercem
ostnaté žahavé potvory
otřes mozku z přenosu

pes, který pláče smutkem
pes, který se prohrabe zdí
pes, který sežere obličej Boha
pes, který si píše seznam věcí, na něž by nerad zapomněl
pes, který vesluje
pilník, nebo možná rašple
podvodní jeskyně
pohyblivé chodníky místo cest
pojmenovaná kouzla
pole umírajících draků
popisy myšlenek magického, ale nemluvícího psa
poslední ohnivák poslaný na Mordii
pověst o dítěti použitém ve válce mezi soupeřícími vilími kmeny
poznámky ke knize o pyroklastické pomstě
průduch v mořském dně
přemíra lidí s dobytčími hlavami
přesné kopie lidí, které si vzájemně zpochybňují právo na existenci
příběhy o Necitovi Haroldovi Smykeovi
psi, kteří bojují na smrt
psychické ovlivňování přes hranice samostatných sfér
repliky kádí
rozličné zlověstné záře
ryba zmutovaná blízkostí mrtvoly Boha
samotavná pájka
sigily odlité z mědi
stěti
téměř nekonečné opakování téhož dne
tunely poskytující přístup kamkoli na světě
velké množství miminek
velké množství pyramid
vůně santalového dřeva
vysoká stěna z ostružiní
vyvržené orgány, které se pohybují
vzdorovitá myš odhodlaná k pomstě
zabijáci, jimž bylo zapláceno, aby pomstili něčí smrt
zabiják, který se ohlašuje písní
zahlcené smysly
záchranný prostředek
zamilované námořnice
zásahy do stavu předi
zmrzlá mrtvola chlapeckého bratra stojící na stole
zmrzlá mrtvola roztříštěná na kousky
zrcadlový Pán
žena stojící v ohni
žihací kádě

MALARKOI

Malarkoi je posloupnost do sebe uložených mezilehlých sfér, řízených jejich patronskými bohy – a jejich lidmi – pod záštitou Paní. Všechny sféry se vážou ke Zlaté pyramidě v Malarkoi, s níž ovšem nejsou totožné, a k ancestrálnímu území Ostrova bílých vrchů – země obklopující toto město. Každá sféra má portálový monument, jenž po nezbytných obětech poskytuje přístup do další sféry ve struktuře, pokud se jimi prochází ve správném pořadí. Nakonec lze dosáhnout sféry Paní, což je téměř zcela hmotná sféra její vlastní výroby. Tuto říši vytvořila Paní na míru sama sobě, a kromě toho v ní vytváří na zakázku jiná nebesa na míru svým lidem. Odměňuje se jim tak za projevy uctívání.

PROLOG

V mělkém anglickém údolí mezi dvěma zelenými kopci, přímo nad pozvolným záhybem řeky, načrtla Portia linie vymežující její pyramidu. Toho slunečného srpnového dne podsekly krajinu, jako kdyby se proryly realitou, a odhalily zlato pod ní.

Každá strana základny měřila kilometr a vrchol byl v kilometrové výšce.

Portia byla daleko od válečného střetu, takže zde sotva registrovala zápach hořících pneumatik, který už začínala považovat za všudypřítomný.

Když měla hotové linie, stvořila obrovské trojúhelníkové zlaté desky a pomocí kouzel je usadila k sobě. Jakmile vybudila nezbytnou *jiskru*, spojily se do jednolitého celku.

Nebylo na tom nic složitého.

Pohladila si křivku těhotenského břicha a urovnala záhyby na mušelinových šatech. Na šíji cítila jemný vánek. Kdesi zavřískal mořský pták.

S magií snadno zvládnete i nemožné, jakmile jí přijdete na kloub.

V tom to je.

Stále jí zbývalo udělat vchod, zaplnit interiér, vybudovat schodiště a natáhnout vodovodní potrubí. Jednalo se však o jednoduché záležitosti, stačí najít správnou stránku ve správné knize. Většina z toho se dala provést zevnitř, kde je bezpečno.

Když měla hotovo, mohla nechat oběti jejich osudu. Nestály dokonce ani za zakopání – neměla v úmyslu svůj nový domov opouštět, dokonce ani vyřezávat do stěn pyramidy okna.

Nechá je bez povšimnutí zetlít.

Jihoanglický venkov považuje jistý druh lidí za nádherný. Je tichý, neokázalý a decentní a tvary krajiny dokážou uspokojit osoby neambiciózní, statické a samotářské povahy. To možná platilo i o Portii, kdysi.

Avšak předivo...

Kvůli předivu, kvůli tomu, co spatřila, když do něj nahlížela, kvůli magii, kvůli válce, kvůli tontině, kvůli Bohu se mohla ke všemu otočit zády. Snadno. Jako kdyby tím vůbec nic neztrácela.

Správná cesta vedla do nitra, do pyramidy.

Dítě koplo a Portia si to vyložila stejně, jako když kůň dostane kopanec od svého jezdce: popohnalo ji to kupředu.

A tak se stalo, že Portia Jane Dorcas Hallová, budoucí Paní z Malarkoi, jakmile dotyčné město dostane jméno, opustila svou domovinu a nikdy se nevrátila.

ČÁST PRVNÍ

NEVYZPYTATELNÉ CESTY PANÍ Z MALARKOI

JEJÍ KOJNÁ

Když Dashini přišla na svět, Portia pro ni neměla mléko, a tak se jala pátrat v předivu po vhodném souběhu událostí, dokud nenašla adekvátní místo. Zdálo se sice bizarní, ale taková byla i ostatní místa, která ukázala její kouzla.

Nakonec jí to připadalo bizarní všude.

Tam, v jedné z verzí země jejího dospívání, byl kopec s vyhloubenou dutinou uvnitř, a v něm žil kmen zvláštních lidí. Hlavy měli dobytčí místo lidských a byli celí nazí.

Dashini nepřestávala plakat, a tak Portia přenesla to místo do pyramidy, ačkoli některé záležitosti mluvily proti tomu.

Byla tak unavená, že jí nevadilo, že ono místo bylo zvláštní a snové. Kvůli únavě se všechno zdá být jako sen, a každý sen je stejně zvláštní jako ten předchozí.

Vytvořila troje dveře – jedny z vnějšího světa pro případ, že by je potřebovala, jedny do druhé úrovně a jedny ze schodiště pyramidy. Těmi posledními pronesla plačící Dashini.

Zdálo se, že dítě snad nikdy nepřestane naříkat a upláče se k smrti. Ztichlo jen na krátké okamžiky, potřebné k tomu, aby se nadechlo doširoka otevřenými ústy s rudými rty a dásněmi.

Portia odnesla dceru k první ženě s dobytčí hlavou, na kterou narazila. Ta dítě odstrčila, stejně jako druhá, ale třetí už kojila miminko s dobytčí hlavičkou a volné ňadro měla nalité a šrafované modrými žilami.

Dashini ucítila mléko a naléhavě otáčela hlavou ze strany na stranu. Na chvíli přestala křičet a ústy hledala bradavku. Žena s dobytčí hlavou – jestli měla nějaké jméno, nedokázala je vyslovit – si Portiinu dceru přitáhla k sobě, a téměř dokonalé ticho, které se rozhostilo během Dashinina sání, znělo uším Paní jako ta nejkrásnější hudba a dojalo ji tolik, že se dala do pláče. Ležela na tmavé zemi s nosem zarytým do hlíny a zavřenýma očima, a než se nadála, usnula.

Když se probudila, spala pro změnu Dashini. Uspokojením jí zčervenaly tváře a břicho měla plné.

„Toto dítě pro tebe bude jako vlastní dcera, drahá a hodná lásky,“ zašeptala Portia ženě s dobytčí hlavou. „Ujmi se jí, postarej se o ni a za sedm dní mi ji vrať.“

S přehnanou jemností políbila holčičku na čelo, aby ji nevzbudila, a nechala ji tam.

JEJÍ PĚŠÁCI

Zabijáci zaměstnávaní panem Kulichem seděli u stolu před jeho restaurací Příjemná hodinka ve stínu slunečníku se zelenými a červenými pruhy, potahovali z opiových dýmek a svlažovali si vyprahlá hrdla vzácnými starými víny. Vzduch těžkl pyly pozdního léta a ospalou vlhkostí nekonečného odpoledne. Sedělo jich tam sedm, trochu shrbených, s dlouhými údy. Byli ve střehu, ale nedávali to na sobě znát.

Mléčně bílý kouř s makovými tóny stoupal zpod slunečníku vzhůru, odolával zemské tíži a přitahoval oči movitých strážníků. Ti dobří lidé se při pohledu na zatracence tohoto druhu kabonili – zabijáci vypadali amorálně, byli vybraně oblečeni a neprojevovali patřičnou úctu, kterou by k nim k coby podle jejich názoru výše postaveným měli mít. Špulili rty, až se jim napínala kůže na lícních kostech, a místo aby o svých záležitostech mluvili obezřetně, činili tak nahlas, neboť bez reklamy to při jejich práci nejde. Odedávna se řídili heslem *épater les bourgeois*, jak praví staré rčení.

Jeden ze zabijáků, který se jmenoval Anatol a byl oblečený do obleku tak přiléhavého, že jasně a obscénně prozrazoval každou křivku jeho pružné a ohebné postavy, oznámil ostatním: „Jediná věc, kterou nájemný zabiják musí ctít, je smlouva. Co bychom byli bez smlouvy?“, a i když neexistuje, aby se shromáždění zabijáci dokázali zcela shodnout na jakémkoli tématu, tentokrát se tomu tak téměř stalo. V tichu, které po Anatolově výroku zavládlo, nasály všechny plíce další opium a někteří ze sedmičky sáhli po čichací soli, aby svým myslím navrátili zdání čilosti.

Vedle Anatola seděla tiše na své židli půvabná osoba s loknami, mandlovýma očima a lesklými rty. Její ruce zdobily prsteny, z nichž každý vzala někomu, koho zabila, a to vesměs na pokyn pana Kulicha.

Řečený pan Kulich se před nedávnem uchýlil do své kanceláře, ale ještě předtím, v době oběda, přednesl ke shromážděným proslov. Pak je nechal podepsat smlouvu a oni tak podle obyčeje učinili krví. Tichá, půvabná nájemná vražedkyně, která se jmenovala Šárli – aspoň toho dne –, si odkašlala, aby Anatolovi odpověděla: „Musíme ctít své závazky, protože na nich závisí naše živobytí.“

Dostavil se číšník s dalším vínem na účet podniku a všichni – Anatol, Šárli, Drúzi, Montalban, Hlušec Sam, Simon a Řeckej Mick – si nechali dolít sklenice a kývnutím mu poděkovali. Mick mu pak po stole přisunul štědré spropitné za všechny. Zabijáci žijí či umírají z rozmaru nepředvídatelných událostí, pročez jsou pověřiví a zároveň velice svobodně nakládají s malými peněžními obnosy, které by mohly ovlivnit vrtochy osudu. Jedná se o reciproční hru s potenciálem zmanipulovat záležitosti, do nichž může zasáhnout štěstěna. Jinak řečeno, dávají štědré spropitné a doufají, že se jim za to svět odmění.

Někteří ze zabijáků sáhli po svých nápojích, aby se zbavili nervozity, jiní pozorovali zčeřenou hladinu vína uchvácení vzory, v nichž pod vlivem opia spatřovali význam, a další si olizovali zuby a přemýšleli.

Kulich je předtím všechny najal, aby se pojistil.

Slíbil jim odměnu, pokud v případě nutnosti zabijí kohokoli, kdo by zabil jeho, a podmínky této dohody byly sepsány ve smlouvě, která, opět stočená do svitku, ležela na stole mezi talířky a prázdnými lahvemi po dlouhém, nicméně končícím obědě.

Kulich přišel a s úsměvem jim sdělil přes třípatrový podnos s chlazenými mořskými plody, mezitím vyjedený a odnesený, že po nich chce, aby mu za nastíněný obnos slíbili, že pokud někdo skoncuje s jeho životem, budou považovat za svoji povinnost tuto laskavost jeho vrahovi či vrahům oplatit.

V jiné společnosti by následovaly zdvořilé protesty, zdůrazňující nepravděpodobnost takové možnosti, a přání, aby se bezpečně pohyboval po městě mnoho a mnoho let – čiré pochlebování. Ale zabijáci jsou z jiného těsta, a tak místo toho dělali znamení proti uhranutí a slavnostně přikyvovali. Bělovlasý, dva metry deset vysoký Montalban si třel tetování na lokti, čímž otevíral a zavíral růžový zobák albínského sokola, emblému rodu jeho předků pocházejících z dalekého města, jehož název si už nedokázal vybavit. „Považujte to za vyřízené, pane Kulichu,“ prohlásil, a třebaže ostatní by se možná začali handrkovat o odměně, nakonec odpověděli ve stejném duchu.

Vedle smlouvy, ležící na svém tehdejšími místě, bylo sedm kusů nepopsaného papíru. Ostatní zákazníci, obírající křepelčí kosti a urovnávající své servítky, je mohli považovat třeba za sedm separátních účtů, nebo snad

za kopie speciálního menu obrácené popsanou stranou dolů, ale když položíte magický předmět před zabijáka, pozná ho.

Tento oběd, toto všechno se odehrálo ještě předtím, než město zachvátila revoluce, před zradou Nathana Treevese, před exodem, před Horou, a Kulich prohlásil: „Až zemřu, tyto papíry každému z vás magicky oznámí jméno mého vraha či vrahů, a najdete na nich mapu s místem jejich pobytu. Tato mapa se bude měnit s jejich pohybem, a pokud si začnou říkat jinak, změní se i jméno. Vaší prací – poslední prací pro mě – bude najít a zabít uvedenou osobu či osoby. Až tak učiníte, najdete novou zprávu a ta vás nasměruje k mému ukrytému bohatství, které je, jak si jistě dovedete představit, značné.“

Zabiják dokáže při naslouchání novým informacím zachovat nacvičený neutrální výraz – zvedáním obočí nebo rozhazováním rukama během proslovu ostatních nic nezískáte –, ale ostatní zabijáci ve skupině poznají, co si jejich kolega myslí, a to podle nejdrobnějších reakcí. Tato hypersenzitivita na držení těla, pocity a nuance je něco jako jazyk, a třebaže osoba neovládající plynně řeč těla by si ničeho nevšimla, Kulichova slova sedmičku šokovala.

Jak velel zvyk, padlo rozhodnutí, že by celá skupina měla navštívit Matku Mordie. Usnesli se, že jí dovolí smlouvu přechovávat, protože všechny takto důležité obchodní dokumenty se raději ukládaly u ní jako u patronského božstva jejich cechu.

Matka Mordie, o jejíž přítomnosti ve městě ví jen pár vyvolených, se nalézá v opuštěném a sesunutém uhelném a cínovém dole na výběžku Severního předměstí. Hromada kamení, vchod do jeskyně, olejnaté jezírko, vyřazené železné rypadlo: shluk těchto záležitostí si nezaslouží jméno, ale zabijáci je znají jako Jeskyni matriarchy. Právě tam sídlila Matka, uvězněná za drátěným pletivem, jak by se mohlo zdát neznalým, a rozsah jejího vězení se ztrácel v temné puklině uvnitř hory.

V téhle části města neustále prší a Simon – chlapík s krysím obličejem, jehož neobyčejná ošklivost, již se před nedávnem začal kamuflovat, naprosto stačila přihlížejícím, aby stočili pohled jinam –, jemuž crčela voda z kšiltu, rychle procházel s vyhrnutými límci saka i svrchníku mezi kupami reznoucích nástrojů, které tu zanechali horníci po vytěžení veškerého uhlí a cínu.

Ostatní se dívali zpod přístřešku z reznoucího vlnitého plechu, do kterého bušily provazy deště. Za Simonem se vlnil konec jeho biče, jako kdyby měl ocas, a jak měnil směr, aby se protáhl kolem té či oné překážky, vypadalo to, že má i krysí vousky, tak tuhý a tenký byl jeho knír.

Když se dostal na dané místo a podpatky se mu zabořily do strusky v ústí dolu, kousek poodstoupil a zahvízdal melodii složenou ze tří dlouhých tónů, kterou se předtím naučil.

Byla Matka Mordie magická? Téměř jistě ano, protože na tomto místě pobývala po celou dobu existence města. Podle některých se zrodila spolu s ním, když je Pán vybudoval z ničeho, nicméně ať to bylo jakkoli, neobjevila se okamžitě. Simon ji mohl vyvolávat, jak chtěl, ale vchod obydlí zůstával temný a po svíci nebylo ani stopy.

Po pískání nenastal žádný pohyb ani jiné náznaky její přítomnosti. V dešti sebou plácal jen ten nejubožejší druh mrtvoživota, který sem přitáhla chvilková a nepochopitelná motivace.

Simon se ohlédl, ohmatal si knír a pokrčil úzkými rameny.

Šárli vytáhla z váčku tabák a ubalila si cigaretu do tenkého lékořicového papírku. Měla vlhké prsty, ale byla dostatečně zručná, aby si poradila i za nejdeštivějších podmínek. Luskla a v dlani se jí rozhořel plamen. „Nemůžeš čekat, že Matka Mordie příběhne...“ začala a pak se odmlčela, aby vtáhla plamen do tabáku, „... když si zamaneš.“

Její výrok měl takovou váhu, že si ostatní zabijáci ubalili vlastní cigarety, napěchovali dýmky nebo vyňali ze záhybů svých plášťů přístroje, jimiž si aplikovali své oblíbené stimulanty, čímž ukonejšili své závislosti. Simon si při čekání v dešti šňupl tabák říznutý nervovým práškem.

Čas běžel, jak je jeho povinností, a abychom vám ulevili od nudy, ukážeme si, k jakému druhu lidí tito zabijáci patřili.

Jelikož měli nařízením pana Kulicha zakázáno napadat zákazníky Příjemné hodinky, nelze je tam pozorovat při práci. Je obtížné přilákat zákazníky do restaurace, a to i když nabízí vynikající pokrmy, s vyhlídkou, že po jídle může následovat vražda. Když však, řekněme, dojde k pohrdavému zvednutí obočí při pohledu na, řekněme, Montalbana, a to, řekněme, obchodníkem s fíky z Fajnovic, který se usmál na svou novou, mladší ženu, něco jí

zašeptal do ucha, a ona se podívala přes rameno, zahihňala se, zakryla si ústa, mírně zakroutila hlavou a těsně se k němu přimkla, když si šli vyzvednout kabáty, pak sice žádný ze zabijáků nepotrestal domnělou urážku na místě, ale obchodníkovi by to přesto jen tak neprošlo.

Ne, zabijáci by si zavolali pikolíka a za úplatu ve výši několika měďáků by jej nechali sledovat dvojici domů, aby jim po návratu nahlásil její adresu.

Později, když restaurace večer zavřela a momentální dotčenost pominula, se na základě principu, že žádné neuctivé jednání nesmí zůstat nepotrestáno, aby nepovzbudilo neuctivé jednání ze strany ostatních, společně vydali na místo označené chlapcem. Šárli zaklepala na dveře, a když služebná otevřela, byla vytažena za paži ven, takže zakopla o práh a padla na kolena. V této poloze jí do páteře těsně pod hlavou snadno pronikl nůž, a Šárli a Drúzi, kteří se vynořili ze stínů, ji zrovna tak snadno vtáhli dveřmi zpět do předpokoje, pryč z dohledu, a zavřeli za sebou.

Zabijákům, vyčkávajícím opodál, lze dát signál tak, že se v přední místnosti nechá svítit plynová lampa a třikrát se roztáhnou a zase zatáhnou závěsy. Je to jednoduché, funguje to i na dálku a pro obyvatele nemovitosti a kolemjdoucí to není tak podezřelé jako hlasitý výkřik nebo něco podobného. Závěsového kódu se ujala Šárli, zatímco Drúzi od věšáku na kabáty v chodbě pohledem propátrali přípravnu, přijímací pokoj, kuchyň, schodiště a zadní dvorek.

Postarší hospodyně je možné zabít téměř jakkoli – její revmatický vaz se snadno zlomí, lze ji ve chvílce tiše udusit a někdy stačí pouhý šok z faktu, že se v jejím hájemství nachází zabiják. Majordomus nepředstavuje o moc větší potíže. Ve chvíli, kdy se Řeckej Mick a Anatol navzájem pouštěli do předních dveří, byly už mrtvolky ze spodního podlaží shozeny ze schodů do sklepa a Drúzi ukazovali, že vzduch je čistý.

Šárli otevřela zadní vchod Hlušci Samovi a Simonovi, kteří se s halasem vydali nahoru po schodech a zablácenými botami špinili běhouny. Rámus vzbudil do té doby spící děti, které následně zapálily svíce ve svých pokojích v prvním patře.

Ti, kdo nejsou přivyklí zabíjení, se mohou domnívat, že s dětmi je snadná práce, ale opak je pravdou. Dospělí tváří v tvář hrozbě ztuhnou a v podstatě se přestanou hýbat, ale děti se dají na útěk. Jelikož jsou malé, obtížně se chytají. Jsou rovněž mrštné a některé nejsou dvakrát rozumné. Ty mrštné se vám protáhnou mezi nohama, na poslední chvíli vás oběhnou nebo se vykroučí z vašeho sevření. Ty nerozumné vyskočí z okna nebo se vrhnou ze schodů. Hlušec Sam a Simon však měli zkušenosti a věděli, jak chlapce a dívky rychle udusit ložním prádlem, přikleknout jim malá zápěstí a nacpat prostěradlo do malých pusinek.

Šárli skoncovala se služebnou, Drúzi se zaměstnanci a Hlušec Sam a Simon s dětmi. Řeckej Mick a Anatol se tedy vydali nahoru do hlavní ložnice ve druhém podlaží, kde se neslušní manželé z restaurace opírali ve svých pyžamech o šatník.

Muž, který zvedl obočí, držel pistoli.

Drobná rada: pokud držíte pistoli a máte v úmyslu ji použít, učinite tak neprodleně. Pokud se ve vašich dveřích objeví zabijáci, netřeste se, nechvějte a nesnažte se je zapudit výhrůžkami. Jednoduše je zastřelte.

Pokud máte štěstí, třeba nebudou mít pod košilemi olovené hrudní pláty. Anatol je zcela určitě neměl, a kdyby ho ten muž střelil, mohl být zabiják zabit. Pravda, Řeckej Mick by využil příležitosti a zbraň mu pak odebral, ale alespoň by ten muž učinil maximum. Místo toho však dvojici poručil, aby se „vzdala“, a sotva ta slova opustila jeho rty, Anatol polil zbraň vodou ze džbánu na nočním stolku, čímž navlhčil střelný prach a učinil ji neschopnou střelby.

Muž se několikrát pokusil stisknout kohoutek, ale ozývalo se jen cvakání, a jak tam stál a pošetile cvakal, Řeckej Mick prohnal jeho mladé novomanželce tenkou dýku levou nosní dírkou až do mozku.

Svalila se na zem, aby už nikdy nevstala, a Anatol se jal ječícího muže táhnout dolů po schodech. Ostatní zabijáci se tiše a nenuceně vydali za nimi.

Montalban, který mezitím dorazil, čekal v přijímacím pokoji, aby muže potrestal za urážku. Přitáhl doprostřed židli a postavil ji na koberec se složitým tkaným vzorem. Byli na něm cherubové a andělé a lastury a zlaté stromy a sloupy a krásné dívky a všechny možné bukolické divy. Raději se budeme dívat se na tyto záležitosti než na to, co následovalo, protože je snazší soustředit se na krásu než na bolest, a přestože tyto výjevy mučenému nijak neuleví, my jsme žádného zabijáka neurazili a odvést naši pozornost bude jednodušší.

Každopádně při čekání na Matku Mordie už uběhl nějaký čas a nakonec, když byli všichni skrz naskrz promočení, se ozvalo hvízdnutí naznačující její příchod.

Brzy po hvízdnutí se drátěný plot před vchodem do jeskyně zaplnil očima. Některá byla nízko, jiná vysoko, byly všude, a některá ve střední výšce. V mezerách v pletivu se kroutily prsty. Oči byly velké, s rozměrnými panenkami, prsty byly dlouhé, s neostříhanými nehty. Množství obličejů za nimi se topilo ve stínech. Jednalo se o doprovod Matky Mordie – troglodyty z hlubokých jam, jimiž byly doly poseté, sinalé a nervózní, protože na povrchu se nacházeli mimo svůj živel.

A pak tam byla Matka.

Matky často připomínají jejich potomky – jsou mateřštější, ale v mnoha dědičných ohledech stejné. Kdyby se tato matka měla podobat zabijákům, byla by i přes jejich rozmanitost krásná, štíhlá, nebezpečná a pěkně oblečená, ale taková ona nebyla ani v nejmenším. Podobala se spíše Mordii, protože byla její matkou, a nikoli jejich – byla kuželovité postavy a její sukně, ve spodní části obalené ztvrdlou hlinou, se zužovaly směrem k pasu, staženému koženým opaskem. Ten poskytoval oporu trupu, metaforickému obrazu jejího města – dmul se jako erupce sopky k její hlavě, kůži měla špinavou od uhelného mouru a vlasy rudé jako láva jí trčely do všech směrů.

Stočila k Simonovi oči, které zářily jasně jako svítilna majáku, stejně jako její zuby, nebezpečná bílá skaliska na úpatí útesu, z nichž dotyčná svítilna varuje námořníky.

Simon uctivě sklopil hlavu, ale než se stačil opět narovnat, Matka spatřila pokuřující hlouček ostatních a naznačila jim, aby postoupili kupředu.

Zabijáci její vzhled dobře znali, což ovšem neznamenalo, že by jim méně naháněla hrůzu nebo že by pohled na ni byl snazší. Každé předchozí setkání traumaticky poznamenalo jejich důstojnost, protože je neváhala usadit a veškeré jejich představy o vlastní skvělosti dokázala odhalit jako zjevný sebeklam. Koneckonců, bez ohledu na tvrzení Pána z Mordie byla prvním obyvatelem tohoto města, i když se, stejně jako mnoho moudrých matek, po porodu rozhodla držet si potomky od těla.

„Otevřete brány,“ zavelela.

Brány se začaly otevírat. Během tohoto procesu – jehož se ujalo několik jejích troglodytů, kteří současně otáčeli koly, čímž vytahovali řetězy, jež uvolňovaly západky, aby pružinové panty mohly vykonat svou práci – Simon bezodkladně po špičkách ustoupil, zvedaje kolena do výšky.

Vzápětí vykukoval z hloučku, do něhož ho přijali ostatní.

Kolektivní přítomnost jim měla dodat odvalu, jelikož se jednalo o sedm vyhlášených a hrozivých zabijáků, ale opak byl pravdou. Když se k nim blížila Matka s rozvlněnými sukněmi a překonávala při tom veškeré překážky, které skládka nabízela, jako by ani neexistovaly, nabyli dojmu, že je kolektivní přítomnost činí nápadnějšími. Vesměs jim blesklo hlavou, jestli by neměli poodstoupit a začít se starat sami o sebe, ale pak si uvědomili, nakolik osamělý a zranitelný je člověk bez přátel, a nechali to plavat.

„Přineste mi kontrakt a předem se pořežte. Jsem zákonem zatracenců tohoto města a moje spravedlnost vyžaduje krev.“

Byla světlem a hlinou a zuby a očima a rudými vlasy. Slova z ní burácela, drala se ven přes hlen, který se jí usazoval v plicích kvůli uhelným sazím. Hlas měla vysoký, ale ladil se zvuky sypajícího se kamení a praskajících zlomových linií, které se ozývaly zpod jejích korzetů.

Zatímco mluvila, její troglodyté vzpřímeně stáli, a přestože byl večer, stínili si oči jako za nejjasnějšího poledne. Mžourali a občas se nakrátko podívali úkosem, ale každý z nich se zaměřil na jednoho ze zabijáků.

A protože zabijáci instinktivně vycítí agresi, věděli, že si je troglodyté poměrují. Hlušec Sam, kterého Matčín hlas nevyvedl z míry, protože ho neslyšel, vykročil kupředu. Jeho způsob komunikace byl strohý – plácal pěstí do dlaně, prstem čmáral do vzduchu klikyháky, kousal se do rtů a vyplazoval jazyk –, ale efektivní. Volně přeloženo řekl, že Matka nemusí chodit dál a on že se ujme role prostředníka.

Matka vycenila zuby, snad v náznaku smíchu, a došla ke skupince. Jakmile opustila stísněný tunel, narostla do výšky, vyplnila vzduch a tyčila se nad nimi. Svým dechem zabijákům sežehla jemné chlupy na pokožce, zkroutila naškrobené límce a manžety a vytáhla vzduch z plic dřív, než z něj mohli získat kyslík.

Zabijáky vystraší jen pohled na něco opravdu strašlivého, ale Matka strašlivá byla a nikdo ze skupinky nebyl schopen slova.

„Jste jediní v tomto městě, kdo mě ještě chovají v úctě a jsou ochotni podřídit se mým výnosům,“ řekla jejich Matka. „Jen vás sedm. Všichni ostatní jsou mrtví. Dovolte mi, moji věrní, abych vám sdělila, že toto město bude

brzy vyplaveno a přebudováno. Vytáhne se k obloze a stane se z něj hora. Víím, v jaké záležitosti jste přišli – chcete mi dát do úschovy kontrakt. Ačkoli se událost, kvůli níž jste byli najati, ještě nestala, stane se brzy a s ní přijde oheň. Rovněž ještě nedošlo k předání tajemství o matce ze strany jejího syna. Já už tato tajemství znám, a proto přidám na váš smluvní seznam ještě jedno jméno. Je to Clarissa Delacroixová, která ohrožuje nás všechny. Ačkoli pro odstranění hrozby vůči našemu kolektivu by mělo stačit, její smrt odměním dalším obnosem a speciálním nožem, který se skvěle hodí k zabíjení. Přistupte, jediní pozůstali mé sekty v tomto městě! Zavedu vás dolů do jeskyní a šachet a poskytnu vám tak ochranu, než nadejde čas k uskutečnění vaší zakázky.“

Vzala je do svých dolů a jeskyní a odtud je nasměrovala na místa, kde se jí jejich přítomnost bude v budoucnosti hodit. Anatola poslala na palubu obchodní lodi, na níž se budou nacházet Gam, Prissy a Dashini, aby je přinutil jít cestou, která jí vyhovovala, a nakonec poskytl *jiskru*, jež otevře dveře první úrovně.

Simona nechala vynořit z budoucí půdy na cestě ke Zlaté pyramidě, čímž zkrátila čas, který budou mít prchající děti k dispozici, a donutila je vydat se k zadnímu vchodu.

Montalbana přemístila na budoucí strom, aby děti bojovaly s přesilou a nemohly odstranit ostatní zabijáky pomocí magie a násilí.

Řeckýho Micka poslala jako potenciální oběť, kdyby Dashini potřebovala magii.

Ostatní vyslala dělat jiné věci.

Čas pro ni neznamenal totéž, co znamená pro nás, stejně jako prostor nefungoval v jejích tunelech normálně, protože byla věcí přediva – tím, co Shromáždění nazývá anomálií či parazitem –, a stačí říct, že toto vše bylo učiněno prostřednictvím manipulace s předivem. Kdyby někdo toužil po jasnější odpovědi, pak může v rámci jistých studijních kurzů získat od Shromáždění intraskop anebo může přimět Clarissu Delacroixovou, pokud jí tedy má co nabídnout, aby ho naučila NITERNÉ OKO, a pak může sám zjistit, jak to Matka udělala (pokud disponuje dostatkem důvtipu, aby dokázal pochopit předivo, které většina lidí pochopit nedokáže).

Dole odebrala krevní záznamy přísah zabijáků a umístila kontrakt do své účetní knihy, která byla pro tyto bezbožné ničemy biblí, stejně jako její strážkyně pro ně byla bohyně.

Její tunely byly zprvu hrubé šachty, jež se v hloubce se změnilly v obrovské podzemní vakuoly porostlé stalaktity a stalagmity, a ty se nakonec proměnily v cosi jako otisky zanechávané žížalou v měkké půdě, v žížalí barvě – jemně narůžovělé – a zrovna tak vlhké, třpytící se kondenzovaným dechem troglodytů, kteří ležili a blýskali povrchy jejího doupěte, až se to málo světla, jež tady dole vydávaly pouze její vlasy, odráželo od jednoho povrchu ke druhému, čeřilo každý jejich centimetr a rozpohybovalo je, jako když se žížala vlněním posouvá kupředu.

Pokračovali stále níž a níž, mířili pod horské svahy, a bylo jasné, že sféra vlivu Matky Mordie nekončí na hranici Mořské zdi, ale sahá do velké dálky všemi směry. Její nory byly hluboké a složité a nikdy nekončily slepě, každý tunel se rozdvíjoval, roztrojoval, jednou, dvakrát, znovu a znovu. Když člověk vytáhne ze země semenáček, právě tak vypadají jeho kořeny, a ještě víc kořeny keře nebo stromu, ale komplex se nejvíce podobal vláknům, která natahuje do světa kolonie hub a jejichž rozměry je těžké určit, protože se zdá, že se šíří všude.

Matka Mordie je prováděla svým obydlím a teď, se stropem kousek nad jejich hlavami, se zase zmenšila. Jak se cesty zužovaly, scvrkávala se s nimi, až se z obryně stala zmenšeninou sebe sama. Zabijáci museli klesnout na všechny čtyři, aby se nezaklínili, a tato nepřirozená poloha jim stlačila plíce. Smysl, jehož vlastnictví si lidé žijící na povrchu země neuvědomují a který varuje před rizikem uváznutí pod zemí a vytváří v mysli obrazy hlavy sevřené mezi dvěma kameny, je bombardoval výstrahami a nutil supět úzkostí. Někteří z nich se – stejně jako při jiných příležitostech, kdy sem byli zavedeni – bezděčně obrátili zpět v naději, že vystoupají na čerstvý vzduch, ale když se o to pokusili, opět před sebou spatřili Matku s jejími troglodyty, přesně na stejném místě jako předtím.

V jednu chvíli se k nim otočila a pronesla: „Služba, kterou vám nyní prokazují, je jako služba, již prokazuje matka svým ratolestem. Bez myšlenky na odměnu, ale v očekávání nekonečné lásky ze strany těch, kterým slouží. Vy, ješitní zabijáci, jste mými dětmi, a to z žádného titulu, ale díky mé nekonečné milosti, kterou jste si vysloužili tak, že jste se ke mně přimkli vírou.“

To už byla tak drobounká, že by se dala zvednout a uložit do kapsy. Zabijáci leželi na břiše, lapali po dechu a v hlubokém a fraktálovém podzemí se vařili ve vlastní šťávě. Přiblížila se k nim, její temnota byla ještě temnější než ono místo, které nepoznalo slunce, a stejně, jako rychlý proud vyhlazuje kámen, je otloukala, prala je stejně,